

קדמתך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

הדבר הזהיר שיכולנו לעשות - למסור חנינו
אלינם: עשו כל אשר ביעלתכם - ענינים שחם
באופן דאורות דתוחו, אבל, בכלים דתיקון - לחביא
בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממי:

ורא שטוד 9

ערב שבת קודש פ' אחר
ה' תהא שנת סגולה

שי

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרבז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

המחיר
המחיר
המחיר
המחיר
המחיר

דלגאתה תל"ל ימ"ט שיער בינה נבדאו בשלבי" וזכה נאמר "המייטיב גוי הכר אחת".
הביאור כזה – שאילו נבדאו בעולם שלמתלה מ"ט שיער בינה בלבד, לא הייתה שוק
אפשרית להגיע לשיעור הנ"ל, אבל כיון ש"המייטיב שיער בינה נבדאו בעולם" ורק אחי"ב ונחמ"ק
ה"חזק אחת", אזי ע"י שלמות העבודה במי"ט שיער בינה וזכ"ס לקבל(לפני) שיער הנ"ל (כ"ל) ונחמ"ק
כלומר עבודת האדם (ייגעת ומצאה"מ 166) אינה אלא כמ"ט שיער בינה ("המייטיב חסר אחת").
וכמק"מ גם בהענין ד"החלת האהב"מ 167 (שלמות העבודה, כמזכיר לעיל (מ"ט) שלית פולחנה
דפולחנה דרחמיה"א), "חוליה" בנגמטריא מ"א 168, אמנם ע"ז וזכה לקבל מלמעלה – באופן
של "סירטתא דשמאי" – גם שיער הנ"ל.

וה"ד המבואר כמ"מ 169 כרוך לשון חז"ל 170 במונע למלאכת השבח "ארבעים חסר אחת".
וא"ט מלאכות – כי מספר המלאכות לבי"ט מסלאת המשיבן, שגמר "שלאת" ארבעים
פצעים, אלא שפסח אחת איה מן הבנין, כיון שיל"ט המלאכות הם בעיניי תול, והבלאמה היא"מ.
קאי על כללות ענין המשיבן – ידעתי לי מקרי"ט ושכחתי מתוכס"ו"ו, לעשות מכל עניני השלום
(עובדין דחול) העולם כולו משיבן וזיהו לו יח"ל.

וכפי שמצינו במשנה הבויה – שעליו נאמר "המייטיב שיער בינה נבדאו כעולם כולו ונחמו
למשה חסר אחת" – שלאתי שלמות עבודתי, סמוך לפשוטתי, ובה גם לשיעור הנ"ל כמ"מ 172
ידעל משה גוי אל הר גבוה, ופירש המגיד 173 ש"נבדאו" אחתות גוי"ו כנגמטריא שיער הנ"ל.
וזכור מוכן גם כמ"א מושיאל – שהער נצו"ק משה שבקכו (שלכן נאמר 174 ידעתי
שרא"ל מה"ד אלקד שאלו פמנ"ן כי אם לראה גוי" שראתה היא "מלאת חסרת" 175 אצל כאור"א
מ"ש"ל, כמ"א אצל משה רבנו 176, ש"ך גם אצלנו (לא רק מ"ט שיער"ם, אלא גם) גילוי שיער הנ"ל,
כע"ל דרונמו גילוי שיער הנ"ל דמשה רבינו.

והיורה מזה: משה רבינו הגיע לשיעור הנ"ל רק בסיום עבודתו בעלמא דין, "כן מאה ועשרים
שנה אפסי היום" 177, יהודים מלאו ימי ועשותה"מ 178, אבל לאחרי שמשה רבינו פתח את הדרך לכל
ישראל, יכול כאור"א משיאל לקבל שיער הנ"ל בעבודתו בעלמא דין, נשמה בגוף, לאורך ימים
ידעים טובות.

וענין זה נדעשה בזה השבועות – יום ההמשלים, כאמור, שלאתי העבודה דמשה"ע ש"ה
כנגד מ"ט שיער בינה, וזכ"ס גם לגילוי שיער הנ"ל כ"י"ס המייטיב"ם, ומ' השבועות, שבה מביאים
שישה"עו וקיימו והגיעו לזמן הזה" ולא עזר, אלא, שמשנה לשנה 179 הולך ונחמ"ק בגילוי שיער
הנ"ל דרכיה כום החמישים באופן נעלה יותר.

הרב אליהו שליט"א: יש לומר שיענין זה מרמזו גם בפסוק 180 "חזב"ן את האלקים על החר
הזה" אמרו חז"ל 181 י"ה לו לומר העבד, אלא רמז לו לאחר המייטיב יום העבדון, כלומר בי"ט
נ"ל, היינו, עבודה שעל ידה פגמי"ם לש"ך הנ"ל.
בי"ק אמר"מ שליט"א: גילוי שיער הנ"ל קשה גם עם הגאולה העתידה, עליה נאמר "בי"ט
יאתר מא"ן מצרים אאתו נפלאות", ואתה בה"א 182 "נפלאות גוי"ן פלאות".

3 דבר מלכות

אולי ישנו 1 מ-500 שהוא בטלן ורוצה שמשיית יבוא / משיחת ש"פ אחש"פ ה'תשפ"ה

6 זמן הגאולה – פרסום ראשון בל"ה"ק

רבתינו – הגיע זמן של שחרות / הזמן באור הגאולה

9 המעשה הוא העיקר

עשו כל אשר ביכלתכם להביא בפועל את משיח צדקנו / הוראות למעשה בפועל

10 ניצוצות של משיח

"ענב של משיח" / פתגמים קצרים בענייני גאולה ומשיח

11 "יזלחות מלחמת ה' - וינצח" – פרסום ראשון בל"ה"ק

הצרה המדולה היא שאין פוצה פה ומצפני; / שירות בענייני שלימות העם והארץ

14 כת"ק – פרסום ראשון

להגיע לשיעור הנ"ל / המהת הרבי על דבריו בעת בקור הרבנים הראשיים, "א אייר תשמ"ט

מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "מסטה משיח" שעי"י "אגודת חסידו תי"ד" באר"ק, תחת נשיאות רי"ק אד"ש מרח"מ
יוצא-לאור על-ידי: תלמידו ה"קבוצה", "ח"ילי בית דוד", ישיבת תורת'ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 11213, Brooklyn, NY 38, Kingston Ave. #38, טלפון: 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1, קרית-שמואל, מיקוד: 26385 • טלפקס: 840-3153 (04)
דואר אלקטרוני: yeh_@revisions.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

אולי יש אחד מ-500 שדהות בטלן ורויזה שמשיה לבוא...

מגיע זמן שרק אחד מ-500 ירצה לצאת מהגלות, אף שכל השאר הם ג'כ בני אברהם יצחק ויעקב, וכולם שמעו ג'כ שמשה רבינו בישר בשמו של הקב"ה, שהגיע הזמן ד"פקד פקדתו", ואעפ"כ צועקים נה"י כגוים • איז מודיעים לאותו אחד, שביכולתו לפעול שיה"י רק אחד מ-500, ובאם יתעקש יפעל שיה"י רק אחד מ-5, ובאם יעבד יותר קשה – יפעל כפירוש השני ב"וחמושים" שכולם יצאו • הגאולה תבוא דוקא ע"י ה"קחו לכם צאן", ושיזה יה"י בפרסום, ומה שבינתניים יבזו אותו, שהרי ישנם 499 גמדו – איז מ-499 נה"י 49, עד שזה הופך ל-4 בלבד • משיחת אחרון של פסח ה'תשכ"ה – בלתי מונה

תרגום תפשי ומעובד מלשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

השני (שהו בא ביחד עם שאר הירושת שירשנו מאברהם אבינו) ותובעים ממנו לא רק שלא יתפעל, אלא גם שתעולם יראה אצלו על המשקוף את הים... עד שפרעה עצמו יבא ויאמר לו – אנא קל לקבל את התורה, ושהיה עוד יתן לו כסף וזהב...

הנה רואים ביציאת מצרים, שלא רק "חצי" (או לכל-הפחות קרוב לחצי) מבני ישראל לא יצאו, אלא לפועל, אומר המדרש על הפסוק "וחמושים עול בני ישראל" – ש"חמושים" הכונה אחד מהמש, כלומר, שרק אחד מחמשה מבני"י יצא ממצרים, ואח"כ יש דעה שני האומרת שרק א' מחמושים יצא, ודעה שלישית אומרת שרק א' מחמש מאות, והשאר רצו להשאר במצרים.

א. ענינו של אחרון של פסח הוא גאולת משיח.

ולכאורה איזה קשר ושייכות יש למשיח עם פסח, הרי הגאולה העתידה תה"י מגולות אדום ולא מגולות מצרים?

והביאור הוא, שכל זמן שלא באה הגאולה ע"י משיח, עדיין אין את גאולת מצרים.

ב. ובה ישנה הרהור מגאולת מצרים לגאולתינו עתה:

הרי יכולים לטעון, כיצד אפשר לתביע שיבצר את היצר הרע הפדטי ושיחגבר על הסיביבה כו', כאשר ישנו ה"אקדמי" טענתו", שסיבבתו הקרובה וגם החזקה אינם כן, על-דד "אחד ה"י אברהם" וכל העולם ה"י מעברו

להגיע לשער הנו"ן

בקשר עם ימי ספירת העומר, מובא בזה צילום (מוקטן) מהגהת

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על דבריו בעת שביקרו אצלו הרבנים

הראשיים באה"ק, יום ג' פ' בהר, י"א אייר ה'תשמ"ט

(נדפס בספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 738 ואילך)

להלן פיענוח הכת"ק (בא בהדגשה):

כ"ק אדמו"ר שליט"א: . . . אילו נבראו בעולם מלכתחילה מ"ט שערי בניה בלבד, לא היתה אפשרות להגיע לשער הנו"ן, אבל כיון ש"חמושים" שערי בניה נבראו בעולם" ורק אח"כ ניתוסף ה"חסר אחת", אז, ע"י שלמות העבודה במ"ט שערי בניה, זוכים לקבל (מלמעלה) גם שער הנו"ן **בנקל יותר (כיון שגם מלכתחילה יש לו שייכות לעולם)**. כלומר, עבודת האדם (יגיעת ומצאת) אינה אלא במ"ט שערי בניה ("חמושים חסר אחד"), וכמרומו גם בהענין ד"חולת אהבה" (שלמות העבודה, כמוזכר לעיל (ס"ט) ש"לית פולחנה כפולחנה דדחוימתא"), "חולה" בגימטריא מ"ט, אמנם, ע"י זוכה לקבל מלמעלה – באופן של "סייעתא דשמיא" – גם שער הנו"ן.

. . . וכפי שמצינו במשה רבינו – שעליו נאמר "חמושים שערי בניה נבראו בעולם כולן ניתנו לחטוה חסר אחת" – שלאחרי שליומת עבודתו, סמוך לפטירתו, זכה גם לשער הנו"ן, כמ"ש "יעל משה גו' אל הר נבו", ופירש המגיד ש"גב"י" אותיות נו"ן בן, המלוי בו דשער הנו"ן.

. . . וענין זה נעשה במיוחד בחג השבועות...

. . . כ"ק אדמו"ר שליט"א: **לכאורה י"ל דגילוי שער הנו"ן קשור גם עם הגאולה העתידה, על"י נאמר "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", ואמתא בוחר "נפלאות נו"ן פלאות".**

מתחייב בהם, ואדרבה: אסור לו לקיים אותם, אסור לו ללמוד תורה שבעל פה.

ואעפ"כ מה עושישם? כבאשר מניע גוי לארץ ישראל ואומר שברצונו לחיות "יהודי", לא מצויבים בפניו תנאים של קיום מצוות כמון: שבת, תחת תפילין, ציצית ואפילו לא לומר את עצמו, שהרי כפי' דתית – זאת לאז... הדבר החיחי ששואלים אותו הוא – האם רצונו בחלק בארץ ישראל, וכיון שבוזה הוא הפך איז נותנים לו גייר שהוא "יהודי"...

... מכך נובעים כל הצרות הללו – הקב"ה ראה שרוצים להכניס גויים מרוסי' לארץ ישראל ואף אחד אינו מוחה על כך, לכן הוא הדאה מה יוצא מזה.

ד. בתחילה שאלו מהו החבל בין גוי מרוסי' לגויים אחרים, אך אח"כ עבר רגע קט ואף אחד לא מוחה על"כ, וכך זה נותר, ואז החלו הצרות מהרדסים, ולאחמ"כ הם מסתובבים ומתפשים מה לעשות, כיצד ניתן לתקן זאת.

מה אתה מחפש לתקן את המסובב? היי שי כאן סיבה ומסובב, ומדוע אתה מחפש לתקן את המסובב, הרי כאשר הסיבה נשארת המסובב יכול לחזור שוב, ולא יש לתקן את הסיבה, והסיבה היא כי"ל שרוצים לומר על גוי מרוסי' שהוא "יהודי" ושייש לו חלק בא"י, ושהיא יכול לומר שם דעה.

תמיד דוא "קופץ בראש" ודוקא כענין זה דוא עינו עשויה מאומה

והצרה גדולה יותר כיון שאף אחד לא אומר כלום על"כ; כל אחד מחזיק מעצמו כמדול מירשאל, וכמדול שבמדולדים, ובמילא תמיד הוא יכול לקפוץ בראש [שבבאמת הוא יכול לקפוץ בראש מצד מה שהגמ' אומרת במס' מגילה (גב ב – "הדייט קופץ בראש")], וכיון שהוא "אדול שבמדולדים" (וייש לו גם "הסכמה" מהגמ' ת"ל לקפוץ בראש), במילא הוא רוצה תמיד להחיות "קופץ בראש", משא"כ במקרה-דגן, כאשר צריכים לעשות משהו בפועל הוא אינו עושה מאומה.

ואין פוצה פה ומצפצף! הדבר לא נוגע לאף אחד!...

טוענים שבוין כך לא יפעלו כלום, אך הדין של "הוכח תוכיח את עמיתך" הוא "אפילו מאה פעמים", כלומר, אפי' אם הוא ניסה תשעים ותשע פעמים וזה לא עזר, חל עליו חייב להוכיח עוד הפעם.

והיי רצון שיקיימו הפסוקים בפרשתנו: "כי ביום הזה יכפר יכפר על"כים", "יכפר את מקדש הקודש", "והייתה זאת לכלם לחוקת עולם לכפר על בני ישראל מכל חטאתם".
(תרגום חפשי של פסוקים משיח ש"פ אחר, מבה"ח אייר ה'תש"ל – בלתי מונה)

גאולת מצרים,

[שארון של פסח הרי מסיים ("שליסט אפי' את ים הראשון דחה"פ, והראשון מבוא ל"שש"פ ואח"כ ל"אחש"פ, היינו, שיום הראשון של פסח מלמדנו באיזה אופן צריכה להיות ההכנה להגאולה דמשיח].

[והחוראה היא:] הגאולה העתידה לא תבא ע"י רדיפה אחרי הגוים, כולל ה"גוים" מבני ישראל ("ידי אידישע גוים"), והגוי אשר בקרבך, אלא דוקא ע"י ה"קחו לכם צאן", וע"י שזה יהי' בפרסום.

ומה שישנים ארבע מאות תשעים ותשע נגדו, ובניתיים הרי גבזו אותו – הנה, ע"י עמידתו בתוקף, איז מ-499 נהי' 49, עד שזה הופך לארבע בלבד...
ומה שזה לוקח זמן – זהו רצון הבורא:

וזוהו גם המסבר בהו שהצ"צ אמר (הטעם מדוע אין מברכים שהחיינו בימים האחרונים דחה"פ – מבואר בארוכה בהתוועדות), שהיום

הראשון דפסח מורה דרך והוראה כיצד להגיע לאחורון של פסח, היינו, שע"י העבודה דיום א' של פסח – באים להגאולה דמשיח באחש"פ.

וכשם שאז נהמו בתוקף וכו' כך צריכים להתנהג עכשיו כו', מפני שרק על"י יבוא את הגאולה.

ח... וזהו גם הטעם לכך שבפסטה של אחש"פ מדובר אודות מפלת סנהריב, שזה

ועד"ז הוא גם בגאולה האמיתית והשלילמה

מחלות תנוכתיות: אל לו להמתין עד שהוא יהי' האחרון, אלא אדרבא, שהוא יהי' הראשון, וארבע מאות תשעים ותשע איש כנגדו, ואח"כ יהי' א' מהמשיים עד לאחד מהמש (ע"ד שהי' ביציאת מצרים), וכדלקמן.

ג. לכאורה דרוש ביאר מהי המחלוקת במדש היל' – שאחד אומר שיעזא א' מתמשי, בא תנא שגוי ואומר "שבד" על בני' שרק א' מהמשיים, ותנא שיליש

אומר "שבד" שזה ה' א' מהמש מאות...
אך הלימוד מכך הוא, שמניע זמן שרק אחד מהמש מאות ירצה לצאת מהגלות, אף שכל השאר הם גם כן בני אברהם יצחק ויעקב, וכולם גם שמעו שמשה רבינו בישר בשמו של הקב"ה שהגיע הזמן ד"פקד פקדתיי", ואעפ"כ צועקים נהי' כמרים!...

מה שישנים ארבע מאות תשעים ותשע נגדו, ובניתיים הרי יבזו אותו – הנה, ע"י עמידתו בתוקף, איז מ-499 נהי' 49, עד שזה הופך לארבע בלבד... כלכלך...

שונעים ממה רבינו שהוא ילרכים במדבר העמים, ושמה יהי' להם תרי"ג מצות במקום הז' מצות בלבד שיש להם פה (במצרים), והיעיאה לא תהי' בחשאי אלא ב"שטרעריע", ר' ימים קודם לקחו את הטלה באופן כזה שהיכו שרק פנו ראו אותו – היית וקשרוהו לכרעי המטות, ואעפ"כ כשהגיע היום האחרון רצו כלים לחשאר, ורק אחד מ-500 לא התפעל מכך, וגם לא הכין שום צידה! ד' ועל-כך בא המדש להורות לנו באיזה אופן תהי' הגאולה עתה, שהיא סיים וחיותם

צריכים להתפעל, ע"ד חזקי' ששמך הוא חזקן ה', מבלי להביט על כל מחנה אשור שביניהם נמצאו גם... זאת-אומרת - רבנים (כמדומה שאמר הרבי "מחנטיהודין"), המוניח), שאכן אצלם ה' (אזי גאך געווען!) חרוב, כפי שהגמ' מספרת בסנהדרין, וחזקי' לא התפעל מהם אלא הוא שמע מה שישע"י אמר לו, שישע"י ה' נדמה להם כמו משה.

1. עוד הוראה מכללות הענין שגאולתנו עתה היא **סיום** גאולת מצרים:

המחשבה על גאולת

משיח אינה צריכה להיות באופן כזה שאם תח"י היום אז טוב, וכאם בעוד כמה שנים גם לא נורא (נמצט אורק ניט אויס!) - אלא כל זמן שמשתיח עדיין לא בא, עדיין לא היתה גאולת **מצרים**.

ובקשר לזה ראיתי דבר פלא: בזמן החדש הוא מביא, שבכל יום ויום, עד שבני ישראל באו לחר סיני, הם עדיין היו באמצע היציאה ממצרים, משום שהם לקחו את מצרים איתם, שה' בבחי' "כי ברח העם" (כמבואר בתנ"ך פ"א), אבל דוקא ע"י יגיעה ויע"ז שלא מתפעלים, "ובני ישראל יוצאים ביד רמה" - ע"ז דוקא מוגיעים לחר סיני. וכשם שגלות מצרים היתה התנה לקבלת נגלה דתורה, וע"ז חול המועד, בגלות זה האחרון כנ"ל, הוא המנה לגילוי דפנימיות התורה, ה"שקיי מנישקות פיה", וזה מתחיל בתורה ואח"כ נמשך בבני חיי ומזוגא רויחי.

כשהולכים לישון
יש לכסות בהקב"ה
ולא להתפעל, ע"י
חזקי' ששמו הוא חזקן
ה', מבלי להביט על כל
מחנה אשור שביניהם
נמצאו גם... זאת-
אומרת - רבנים...

ארע בפסח (כפי שדובר פעם בארזכה), שלכאורה הרי-זה קרה בליל א' דחג הפסח ולא באחש"פ?
אלא, שמפלתו היתה באופן על טבעי: חזקי' טען שאין לו כח להלחם, והוא הלך לישון בסמכו על הקב"ה, ובין לילה נתבטל כל ענין סנהדרין.

וזהו ההוראה אפי' לאחד כזה שאין לו כח - וכך זה ע"פ תורה - והתקנה היחידה שיש לו היא ללכת לישון, והוא מקוה שהקב"ה יצילו מסנהדרין.

וגם בזה ההוראה היא לגאולה עתה, וכמאר"ל בסנהדרין על חזקי' שרצה הקב"ה לעשותו משיח:

אע"פ שבישמיח יבוא, הוא יקלקל את העבודה (יעם דזשא"ב), החיבור ואת מכירת החיבור, והוא יתבטל למצרי, ממציאותו ("אינגאצן אויס מחות") ויתבלבל - אבל אולי ישנו אחד מחמש מאות שהיא

בטלן, והוא רוצה שמישיח יבוא, אזי מודיעים לאותו אחד שביכולתו לפעול שיהי' רק אחד מחמשים, וכאם יתעקש - יפעל שיהי' רק אחד מחמש, וכאם יעבד יותר קשה - יפעל כפירוש השני ב"חמשים", שמוזיינים יעאן - בכלי זיין, כל בני ישראל, ללא הבט על כך שהם היו עבדים מרודים במצרים מאתיים ולעשר שנה.

ובזה ישנה החוראה מחזקי': כשהולכים לישון יש לכסות בהקב"ה ולא

מגיירים כהלכה עושים שלא כדאן), אולם כאשר מניע עולה מרוסי' לארץ ישראל איז יש להקל, זאת-אומרת, שכאשר באה גוי' או גוי מרוסי' ואומרים שרצונם להיות יהודים, וכשדעתם אותם האם רצונם בחלק בארץ ישראל הם עונים בחיוב והם תפנים להביע את דעתם בא"י, במקרה כזה - אומר אותו רב - יש לתת להם גייר שרשום בו שהם "יהודים!"

- לכן הם (הרוסים) אמנם החלו לומר את דעתם בגלוי.

כל זמן שלא אמרו שלגוי מרוסי' יש חלק בארץ ישראל, הם לא אמרו את דעתם בגלוי, שהרי "ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו", למרות שהם עצמם אינם יודעים שזהו הטעם אך לפועל הם לא אמרו דעה. אולם כאשר אומרים שגוי מרוסי' יכול לומר דעה בא"י, הם אכן באים ואומרים: דעתנו היא שמכאן ואילך אסור לכם לטוס!

הדור שלנו כיכ ותום עד שאפילו לא מקשרים בין שני הדברים

1. לכאורה הדבר תמוה: זה כששלוש שנים (מל"ג בעומר תשי"ז) שהרוסים נמצאים עם רגל אחת במצרים ואפי' עם שני רגלים, הם שלחו לשם כוח אדם ומפקדים (ואף הדגו כמה מפקדים שלהם), ולמרות זאת הם מעולם לא אמרו כלום, ומדוע הקב"ה לא החזיק אותם ככה עוד קצת עד ביאת משיח?

אלא כיון שזהו דור יתום, מראה הקב"ה בגלוי עם מי יש לנו עסק, ולכן מיד כשאמרו שלגוי מרוסי' יש דעה בא"י, נחלו תיכף את המפלה בזה שהגוי אמר: אהא! אתה אומר שיש לי חלק בארץ ישראל, איז אתנהג כבבל-הבית בארץ ישראל, והוא מתיישב (אמנם מעבד לגבול) ואומר בפירושו: עד כאן אתם יכולים לטוס ומכאן ואילך אינכם יכולים.

אך הדרו שלנו כ"ל יתום עד שאפילו לא מקשרים בין שני הדברים; הרי היצר הרע הוא אומן במלאכתו, איז הוא משכנע שצורכים להפש דרכים מה לעשות, ואי-אפשר להבין מה קרה כאן לפתע.

ואין פוצה פה ומצפצף!...

דקב"ד ראה שאף אחד אינו מודה איז הוא הראה מה יוצא מזה

... במקום זה מה עושים - מכניסים גויים מרוסי' לארץ ישראל, ואומרים שהם "יהודים!"

לא כתוב בשום מקום שגוי צריך לקיים מצוות, מלבד שבע מצוות בני נח, ושבע מצוות אלו ניתן לקיים גם ברוסי'. המצוות שביעיקר איז אפשרות לקיימם שם הם אלו שגוי אינו

הצרה הגדולה היא

שאלן פועה פה ומעצפן!

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יהי המלך"

א. [בנוגע ל"מיתו יהודי":] כל הענין החל מזה שתשעה אנשים החליטו (ובהם גופא היו תמשה בנוג ארבעה) שאין צורך בניור כהלכה, ודי בזה שישאלו את המי הוא האם הוא רוצה חלק בארץ ישראל, ואם הוא ישיב בחיוב אזי הוא "יהודי"

לאחמ"כ התגבלה החלטה זו ע"י מאה ועשרים איש שאמרו שהם מדברים בשמם של שניים וחצי מליין יהודים, ח"ו!

אחר-כך הגיע רב ואמר. שאמנם זקוקים לגיור כהלכה, אך בנוגע לאלו שהגיעו מתמדינה החיא, מרוסי, צרזכים לחקל, זאת-ואומרת, שאם מגיע מי מרוסי, ואמר שרצונו להיות "יהודי" ולקבל חלק בארץ ישראל, הוא נהי' "יהודי" וצריך לקבל חלק בארץ ישראל!

מה יצא מזה - שמיד תוד כדי דיבור ועל אחר, שלחה רוסי, אנשים שהתחייבו בסמור לתעלת סואץ והכריזו שמחויבים אינם יכולים לטוס יותר מעל השטח הזה.

צ'צ'א דמכר זה, לא ניתן בשום אופן להדין מה קרה כאן!

ב. כאן אנו רואים מיד את הקשר בין שני הענינים:

רוסי, אומרת: הנכם נותנים לנו חלק בארץ ישראל, כלומר, אותם אומרים שיש לנו דעה שם, א"כ נאמר לכם את דעתנו - עד כאן נתוספו ותו לא! מעתה ואילך אינם יכולים לטוס משטח זה והלאה.

ולא הסבר זה, לא ניתן בשום אופן להבין מה קרה כאן: מאז ומתמיד שלחה רוסי, אנשים ונשק למצרים אך היא עשתה זאת בחשאיות, ותמיד כשהיא רצתה לומר משהו היא אמרה זאת ע"י השגריר או מיישהו אחר, מעולם הם לא העיזו לומר משהו ישירות ליהודים; תמיד הוא (המנהיג הרוסי) הציג עצות ואף ביקר בעצמו במצרים, אבל אף פעם הוא לא אמר משהו ישירות ליהודים, וכאן לפתע הם אמרו שיותר לא יוכלו לטוס.

והסבר לכך הוא: כאשר מגיע רב ואומר שאמנם זקוקים לגיור כהלכה (ואלו שאינם

רבוהינו - הגיע זמן של שחרות

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יהי המלך"

בנוגע ליציאת מצרים אנו מוצאים שדוקא עי"ז שתשים לא שמו לבם לפיתוי וגזירת פירען, ואדרבה - "ישראל וירבו מי במאד מאד", עי"ז הם העמידו את צבאות ה', וכאופן שעל ילדים אלו אומרים שבשעת קריעת ים-סוף "הם הכריזו תחלה" והם צעקו "זה אל-לי ואנרו", ורק לאחמ"כ המדלים כו' (כמובא במבני הארז"ל).

כך גם יהי' בגאולה העתידית, שתהי' גם בזכות נשים צדקניות, שהרי האשה היא עקרת הבית, ועבודתה היא להעמיד משפחה בישראל, וזה נפעל עי"ז ש"שה לבית" - שהיא עושה מבינה בית ששוחטים בו את כל העבודה-זרה של המדינה, מבלי להתחשב בשכן וכו', ועושה זאת בשמחה ובטוב לבב.

ואז, לא רק שזה לא מוזק, אלא אדרבה - עי"ז ה' הפסח ה' על בתי בני ישראל", שכל עניני המדינה שאינם כדבעי לא נמצאים בבתי בני, אלא "לכל בני ה' אוי במושבבתם", ולחמ"כ מקויים ה"אחרי-כן יצאו ברכוש גדול", ולבני ישראל תהי' עשירות עוד בזמן הללות, שהרי כאשר משיח יבוא אף אחד לא יתעסק באסיפת כסף וזהו כו', כיון שכולם יהיו טרודים בענינים רוחניים.

ועי"ז שעיקרת הבית משגיחה שמעמבודה זרה של המדינה עושים את ה"ישחטו הפסח", עי"ז מגיע ה"רכוש גדול", ולא רק שלא חסר מאומה ח"ו אלא עוד נוסף, וכפי שהדיו הוא שהפסח נאכל על חטובע, באופן דמדולה וכאופן שלא ישאר נותר, "ולא תותירו ממנו". ועי"ז נפעל ה"באו תלמידיהם ואמרו להם רבוהינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרות", שהתלמידים פועלים את הענין אצל "דבתינו", ש"דבתינו" עמדו בדוגא כוז שהם לא היו בללות (בזמנת רשב"י שאצלו לא ה' כלל חורבן הבית כידוע, ועד"ז ה' גם אצל "דבתינו"), ובמילא לא ה' אצלם שום נפקא-מינה האם זה עדיין לילה או לא.

אבל הרי הכונה היא שהגאולה תהי' לא רק ברוחניות אלא בגשמיות, וכפתיגם הידוע שאמר אדמו"ר המהר"ש לאדמו"ר הצ"צ שציריכים משיח כאן למטה. אצל הצ"צ, מצד דגמו בתור נשיא בדורו, היתה הדפסת הלק"ת ענין של ביאת המשיח, ולכן ה' צירד ש"מקבל" - אדמו"ר המהר"ש, שהי' אז קורם הנשיאות - יעודר (ובפה מלא) שלא מספיק כלל לדמד תורה בלילה, אלא הגיע זמן של שחרות - הגאולה בפועל.

וזה מיוסד על האמרה של כ"ק מו"ח אדמו"ר על "בורד הוא שהקב"ה חייב את הקץ לעשיות", שמצד גדול התנוגו שיטנו למעלה מעבודת ב"י במשך זמן הללות, ה' יכול להיות ח"י שלא יהי' קץ, וזהו "חייב את הקץ" - שחמ"ה בחר בקץ וגבל לגלות (בתחשבת בעבודת הפרד של ב"י).

[ויהי'ר] שיהי' ה"שה לבית" בגשמיות - שתהי' פניסה ללא בלבולים עוד במי הגלות

האחרונים, ושיכולו לנצל את הזמן ללימוד התורה בשקידה וחתמדה וקיום המצוות, שהם תלוי בעקרת הבית.

ושברקוב ממש יהיו המשפחות דאנשי מעמד בביהמ"ק, משפחות של לויים בדוכנים ומשפחות של כהנים בעבודתם, שזה יהי בביהמ"ק השלישי שיבנה במהרה במינו ע"י משיח צדקו, שיבנה ביהמ"ק במקומו וקבץ נדחי ישראל, ובעגלא דיין.

(משיחת אחרון של פסח ה'תשל"ד - בלתי מוגה)

לא להתבייש לצאת בריקוד במלל הנסים המלויים!

כשרואים את הנסים שהקב"ה עושה – מעורר זה עוד יותר ביהודי, את ההכרה שהקב"ה הוא בורא העולם ומנהיגו, ושהוא עושה תמיד נסים לבניו, ו"הקדוש ברוך הוא מצילנו מיזם" מאלה ש"עומדים עלינו".

ובפרט שהנסים העליונים מזכירים ומחזקים את הרגש אצל יהודי "לראות את עצמו כאילו הוא יצא היום ממצרים", ושללא את אבותינו בלבד גאל הקב"ה ממצרים אלא אף אותנו גאל עממם" – גאולת מצרים היא החתלה וכולל את כל הגאולות (אפילו גם גאולה ד"גאלנו מן הצרות הבאות עלינו כו"), כנ"ל.

ועבר זה נותנים שבת וחודא, "יודו לשמך", למי שעשה לאבותינו ולנו את כל הנסים האלו הציגנו מעבודת לחירות מינון לשמחה כו",

ועוד וג"ז עיקר: האופן העיקרי בו יהודי "מקבל" (נעמט אויף") את הנסים ופועל שהקב"ה יוסיף עוד יותר נסים – הוא ע"י זה שהוא מוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות בהיחוד,

כולל – מצות תפילין (שהוא הרי אות וזכר ליציאת מצרים) – והקשה כל התורה כולה לתפילין – שיע"ז נפעל "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עלך ויראו ממך", עד שאוה"ע מעוררים את בני ישראל ובהתיד (עוד יותר) היא בגלל ש"שם ה' נקרא עלך", וגם – "יודו לשמך".

ובלימוד התורה עצמו – במיוחד בלימוד פנימית התורה, שיע"ז נפעל "אתי מר" דא מלכא משיחא, "אראנו נפלאות" בגאולה האמיתית והשלמה.

ונוסף על עבודת עצמו, צריך גם להשפיע על עוד יהודים, ע"י הפצת התורה והיחודות והפצת המעיינות חוצה, כולל ובמיוחד – אצל יהודים אלו שיוציאים עתה (ביציאת "מצרים") מתמדינת החיה.

והי רצון שהקב"ה יעזר לכל יהודי שיהי לו את ה"עינים לראות ולבמילא) אזנים לשמעי" ו"לב לעית" – לראות את "המסות הגדולות אשר ראו עיניך האמתות והמופתים הגדולים ההם", את הנסים המלויים שקורים בכל יום.

ובפרט שאוהזים כבר לאחר "ארבעים שנה" שנוצצאים במדבר העמים (דגלות), במצב של "ארבעים שנה) אקוט בדר", ואוהזים כבר ב"בואו אל מנוחת", באיך הקודש

"מבט של משיח"

... כאשר נמצאים במי הלמות האחרונים – כדברי נשיא דורנו, "תה זה עומד אחר כתלנו משיחה מן החלונות מציץ מן החרכים" – משיח צדקנו עומד מעברו השני של הקיר, קיר שכבר סדק ומרוסק (יא ציטטפאלטעניג און א צוטרסאסקעטעל"), ומבעד ל"חלונות" ו"חרכים" – "משיח" ו"מציע" אלנו,

והרי מובן ש"מבט של משיח" (יא קוק פון משיח"ז) מהורה נתינת-כה מיוחדת להשלים את כל ההכנות הדרושות לזכות לקבל פני משיח צדקנו.

(משיחת כ"ה ניסן ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

אין שום צמצום!

אומרים לו שאין שום העלם, כיון שאוא"ס ממלא כל המציאות ואין צמצום כלל, הענין כולו אינו (ליטא די גאנצע זאך"ז) כפי שאדמו"ד הזקן אומר: צמצום כפשוטו – ח"ו לא ש**בפנימיות** אין כלל צמצום, אלא צמצום כפשוטו אין – **בפשוט** אין שום צמצום!

זה לא יותר מאשר זה שצרכיכם לבוא להתבוננות ופירושים וכי' – אך המציאות היא שאין צמצום והעלם כלל.

ופה שבפועל ישנו צמצום והעלם, זה אך ורק בשביל הגלוי.

(תמונ חפשי משיחת ש"פ אחרי ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

כא"ו"א מישראל, וכל כלל ישראל ביחד, צועקים 'עד מת"י"

... ול"י הפעולות בכל העינים האמורים לעיל, מזרזים יותר את בוא הגאולה, ובפרט שנוצצאים במצב שבו הגאולה כבר צריכה לבוא אפי' על-פי הטבע, שהרי "כלו כל הקיצין", ועד כדי כך שכא"א מישראל, וכל כלל ישראל ביחד, צועקים "עד מת"י", וטוענים שבאות משיח צדקנו והגאולה היו צרכים להיות כבר לפני זמן רב. ואע"פ שבדאי ישנו טעם לכך שעדיין לא בא, בכ"ז מבקשים "עד מת"י" ובודאי תהי' הגאולה תיכף וט"ד, ו"לא עיכבן אפילו כהרף עין".

(משיחת כ"ז ניסן ה'תשנ"ח, ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

הנה החתן, הנה הכלה, הנה החתונה, והנה הגאולה

... ועוד ועיקר – שיהי הכנה קרובה לקיום היעוד "מחרה גו" ישמעו בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה" בנוגע לכלל ישראל – תנישואין דהקב"ה עם כנס"י (וכא"א מישראל), באופן ד"מחרה" ממש, "לא עיכבן כהרף עין", ובאופן גלוי, "מראה באצבעו ואומר זה", הנה החתן, הנה הכלה, תהה החתונה, והנה הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, ובשמחה וטוב לבב.

(משיחת כ"ז ניסן ה'תשנ"ח, ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

עשו כל אשר בכללכם להביא בפועל את משיח צדקנו

ע"פ האמור לעיל ע"ד הדוגשת ענין הגאולה (במיוחד) בזמן זה – מתעוררת תמיהה תכל גדולה: **היתכן שמבלי הבט על כל הענינים – עדיין לא פעלו ביאת משיח צדקנו בפועל ממש?... דבר שאינו מובן כלל וכלל!**

ותמיהה נוספת – שמתאספים עשרה (וכו"כ עשיריות) מישראל ביחד, ובוזון זכאי בנוגע להגאולה, ואעפ"כ, אינם מרעישים לפעול ביאת המשיח תיכף ומיד, ולא מופרד אצלם, רחמנא לצילן, שמשיח לא יבוא בלילה זה, וגם מחר לא יבוא משיח צדקנו, וגם מחרתיים לא יבוא משיח צדקנו, רחמנא לצילן!:

גם כשצווקקים "עך מת" – ה"ז מפני הציווי כו', ואילו חזי מתכוונים ומבקשים וצווקקים **באמת**, בודאי ובודאי שמשיח כבר ה' בא!:

מה עוד יכולי לעשות כדי שכל ב"י ירעישו ויצעקו באמת ויפעלו להביא את המשיח בפועל, לאחר שכל מה שניעשה עד עתה, **לא הועיל**, והראי, שנמצאים עדיין בגלות, ועוד ועיקר – בגלות פנימי בעניני עבודת השם.

הדבר היחיד שיכולי לעשות – למסור הענין אליכם: **עשו כל אשר בכללכם – ענינים שהם באופן דאורות ודתות, אבל, בכלים דתיקון – להביא בפועל את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!**

וה"ד שסוכ"ס ימצא עשרה מישראל ש"חצוקשיו" שהם מוכרחים לפעול אצל הקב"ה, ובודאי יפעלו אצל הקב"ה – כמ"ש 'כי עם קשה עורף הוא (למעלותא, ולכו) וסלחת לעיוונו ולחטאתנו ונחלתנו" – להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלמה תיכף ומיד ממש.

וכי למחר ולחז עוד יותר ע"י הפעולה שלי – אוסיף ואתן לכאו"א מכם שליחות-מצוה ליתן לצדקה, ו"אדולה צדקה שמקדבת את הגאולה".

ואני את שלי עשיתי, ומכאן ולהבא תעשו אתם כל אשר בכללכם. ויה"ד שימצא מכם אחד, שנים, שלשה, שיטכסו עצה מה לעשות וכיצד לעשות, ועוד והוא העיקר – שיפעלו שתה"ל הגאולה האמיתית והשלמה בפועל ממש, תיכף ומיד ממש, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(משיחות כ"ח ניסן ה'תנש"א – מונה)

וירושלים, עד "שלים", שלימות המנוחה – בגאולה האמיתית והשלמה,

יש כבר "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"
 ובמילא מובן, שב"י מוכנים כבר לכך, ויש להם כבר את ה"לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" [כמו שה' בשנת הארבעים לאחר יציאת מצרים, שכימי צאת מארץ מצרים ראאו נפלאות].

ואפילו אם ישנו עוד יהודי שצריך להסביר לו עד שיראה את הנסים (כיון שהוא עדיין לא הבחין ושם לב ("פאנאנד-קע-זעקבל"?) – הרי זה בא באופן הפלי קל, בדרך נעים ובדרכי שלום ובשמחה ובטוב לבב, מספיק שיעוררוהו על כך פעם אחת.

וה"ד שלא יצטרכו לרוב ולספף אחד לשני על הנסים, כיון שכל אחד יראה ורואה זאת בלוי, מראה באבעו ואמור זה, ומכיר ומודה לה' על הנסים, עד שהוא לא מתבייש לצאת בריוקד בגלל הנסים גלויים:

כיון שהוא לא משלה את עצמו שאין מה לרקוד ולהעניש ("שטורעמען") על הנסים שהקב"ה מראה, אלא אדבא: הוא בא לידי הכרת האמת לאמיתו, (א) שהקב"ה מראה נסים גלויים (ב) שצריך להיית על כך בשמחה גדולה.

ובפרט בעמדינו, כאמור, בחודש ניסן, שכל בני"ה הם בודגת צדיקים [כידוע החילוק בין חודש תשרי וחודש ניסן, ע"ד החילוק בין עבודת התשובה ועבודת הצדיקים], ויש לומר שזה אחד הטעמים למה לא אומרים אז תחנון (כיון שלא צריך להגיע אז לזה תחנון), במדובר כמה פעמים). כיון שכל יהודי מתעלה (בבחי' נס, ארים נס) לודגת צדיק, במילא לא צריך להגיע לאמית תחנון ותשובה על ענינים הפכיים, אלא ישנה אז התשובה באופן "לאתנא צדיקיא בתרובתא" (התשובה היא על כך שישל לעשות את עבודתו באופן נעלה יותר).

והודש ניסן נותן תוספת כח לכל יהודי ומגביהו עוד יותר למעלה, שאע"פ שמעמדו ומצבו עד עתה ה' גבוה, הוא מתעלה לודגת נס (למעלה מטבע העולם לגמרי), והוא רואה את הנסים של הקב"ה מסיבב.

ועוד רחוק העניק: שמהשמחה והשירה על הנסים הגלויים שקוריים עכשיו, נבוא תיכף ומיד ממש "ונדה לך שיר חדש על גאולתנו", בגאולה האמיתית והשלמה, שאז יהיו הנסים ותפלאות המדולים ביותר, "אראנו נפלאות" (נפלאות – אפילו בערך לנסים ביציאת מצרים),

וכל בני", "בנערינו ובנעיקנו גו' בבנינו ובבנותינו", בכל מקום שהם – בין מהמדונה החיא, ובין מאין שלע"ע התיישבו במדינות אחרות – הולכים, "ארו עם עניני שמאי" (ע"ד שטסים במטוס, אבל עוד יותר מזה) – לארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, לחר הקודש, לבית המקדש השלישי.

(* החתום חתום ומתקן מחדש ענ"ד.ד.מ.ח.ל